

Arrest

nr. 307 559 van 30 mei 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DE PAUW
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. QUAIRIAT, die *loco* advocaat S. DE PAUW verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partij verklaart de Russische nationaliteit te hebben en geboren te zijn in 2003.

Verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 28 juli 2022. Op 2 augustus 2022 dient zij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 12 oktober 2022 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS).

Op 30 maart 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing "*niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)*". Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Grozny.

In 2010 verliet u samen met uw moeder [A.A.] (CG:[...]) Tsjetsjenië. Jullie reisden naar Polen, waar uw moeder op 22 oktober 2010 een verzoek om internationale bescherming deed. Vervolgens diende uw moeder op 9 november 2010 een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Uw moeder kreeg op 6 januari 2011 een bijlage 26quater en keerde terug naar Tsjetsjenië. U en uw moeder ontvluchtten Tsjetsjenië opnieuw op 27 december 2011 en vroegen opnieuw asiel bij de Poolse autoriteiten op 2 januari 2012. U en uw moeder kregen de subsidiaire beschermingsstatus in Polen. Begin 2015 keerden uw moeder en u terug naar België. Op 27 januari 2015 diende uw moeder een tweede verzoek om internationale bescherming in in België. Dit verzoek werd geweigerd op 28 december 2015. Het beroep dat uw moeder aantekende bij de RvV werd verworpen op 13 juli 2016. U en uw moeder bleven in België.

Uit vrees dat uw moeder te weten zou komen dat u lesbisch bent keerde u op 29 november 2021 terug naar Polen, waar u kon verblijven bij uw tante [R.] in Warschau. U voelde zich in Polen echter evenmin veilig, vanwege de gebrekkige LGBT-rechten.

Op 6 september 2022 reisde u terug naar België. Op 2 augustus 2022 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u uw Russisch paspoort, Poolse verblijfsvergunning, psychiatrisch attest uit Polen en uittreksels van uw sociale media neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Uit het psychiatrisch attest dat u voorlegt (doc.3, vertaling bijgevoegd) blijkt dat u aan de persoonlijkheidsstoornis borderline lijdt. De beschreven symptomen zijn niet van de aard om aan te tonen dat het standaard procedureverloop in het gedrang zou zijn en er zich steunmaatregelen opdringen. Uit het verloop van uw persoonlijk onderhoud bleek ook dat u bij machte was om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. U gaf dit ook zelf aan bij DVZ (vragenlijst BPN, DVZ).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, uw eigen verklaringen (notities persoonlijk onderhoud, p.2) en uw Poolse verblijfskaart (doc.2), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk subsidiaire bescherming in Polen. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielsysteem (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens

irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

U verklaart lesbisch te zijn (p.3) en legt verschillende uittreksels van gesprekken op sociale media voor die u seksuele oriëntatie zouden bevestigen (doc.4). Het CGVS betwist uw seksuele oriëntatie niet. U verklaart dat Polen een heel conservatief land is, gay mensen kunnen niet trouwen. LGBT-relaties worden niet geaccepteerd. Tijdens betogingen worden mensen die zichtbaar gay zijn aangevallen. U zou als lesbische het recht niet hebben om te trouwen of kinderen te krijgen (p.3). U werd zelf geen slachtoffer van fysiek geweld maar wel verbaal uitgescholden. Uit uw relaas volgt dat u in Polen géén slachtoffer bent geworden van ernstige feiten van geweld of discriminatie omwille van uw seksuele oriëntatie, laat staan dat u desgevallend geen beroep heeft kunnen doen op de bescherming van de daar aanwezige autoriteiten. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij terugkeer. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie voor LGBTI in Polen volstaat niet om het vermoeden van effectieve en gelijkwaardige EU-bescherming en de eerbiediging van uw grondrechten te weerleggen. U toont niet aan dat het voor u onmogelijk is om van uw rechten als begunstigde van internationale bescherming te genieten omwille van uw seksuele oriëntatie.

U verklaart dat u aan de persoonlijkheidsstoornis borderline lijdt en staft dit met een psychiatrisch attest (doc.3). Uit het attest dat u voorlegt blijkt evenwel ook dat er in Polen behandeling beschikbaar is voor deze aandoening. De psychiater [S.R.] besprak uw klachten met u, stelde verschillende behandelplannen voor en schreef geneesmiddelen voor. U stemde in met een langdurige behandeling (doc.3).

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw problematische mentale gezondheidstoestand en seksuele oriëntatie, volgt niet dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). Tijdens uw verblijf in Polen toonde u immers aan in staat te zijn zelfstandig te functioneren. U beschikt in Polen over een netwerk van gelijkgestemden. U had een vriendenkring bestaande uit LGBT-personen en maakte deel uit van de linkse jeugdorganisatie ULF (p.3). U spreekt Pools en beschikt over werkervaring in verschillende sectoren (p.4). U verbleef in Polen bij uw tante [R.], iets wat u bij terugkeer liever zou vermijden gezien het seksueel misbruik dat in het verleden plaatsvond (p.6). Er kan redelijkerwijs verondersteld worden dat u staat bent een andere verblijfplaats te vinden.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Polen geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De documenten die u neerlegt zijn niet van die aard dat ze bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen. Uw Russisch paspoort en Poolse verblijfsvergunning staven uw identiteit en statuut in Polen, wat niet betwist wordt door het CGVS. Het psychiatrisch attest uit Polen en uittreksels van uw sociale media werden reeds besproken in deze beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In het verzoekschrift voert verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van “*de motiveringsplicht*”, en van “*het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel*”.

2.2. Verzoekende partij gaat vooreerst in op haar kwetsbaar profiel en haar bijzondere procedurele noden. Er zijn volgens haar meerdere elementen naar voren gebracht, waaraan niet getwijfeld wordt door het CGVS, waaruit blijkt dat zij kwetsbaar is. Verzoekende partij is een jonge vrouw die van kindsaf aan op de vlucht is omwille van de situatie in Tsjetsjenië. Zij is als kind seksueel misbruikt geweest door een familielid en is lesbisch. Bovendien werd bij haar Borderline Personality Disorder vastgesteld waarvoor zij in Polen geen therapie of medicatie kreeg. Bij haar terugkeer naar België werd er ten slotte opnieuw op seksuele wijze misbruik gemaakt van haar in ruil voor onderdak omwille van de opvangcrisis bij Fedasil. Deze traumatische ervaringen hebben een indruk achtergelaten bij verzoekende partij en zij heeft dan ook nood aan ingrijpende psychologische begeleiding en medicatie. Deze elementen zorgen ervoor zij dat zij in Polen onderworpen kan worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling.

Bovendien wordt er onvoldoende rekening gehouden met haar seksuele geaardheid die in Polen niet aanvaard wordt. Aangezien spreken over geaardheid als grond van vervolging soms moeilijk kan zijn, voorziet het CGVS normaal gezien verscheidene maatregelen zoals bijzondere instructies voor het gehoor en specifieke opleidingen voor de *protection officers* zodat personen die gendergerelateerde vervolging vrezen adequaat gehoord worden. Het CGVS stelde echter vast dat verzoekende partij geen bijzondere procedurele noden had en heeft aldus niet in deze maatregelen voorzien. Bovendien moeten bovenstaande elementen ook in rekening gebracht worden bij de inhoudelijke beoordeling. Het CGVS houdt nergens in de bestreden beslissing rekening met de traumatische ervaringen, psychologische kwetsbaarheid en seksuele geaardheid van verzoekende partij en erkent zelfs niet dat zij bijzondere procedurele noden heeft. Het CGVS heeft onzorgvuldig gehandeld.

2.3. Vervolgens gaat verzoekende partij in op de situatie in Polen. Zij ondervond verschillende moeilijkheden in Polen waaronder onvoldoende medische behandeling, geen psychologische begeleiding en discriminatie op basis van seksuele geaardheid, ras en religie. Een concrete analyse van de reële situatie in Polen is noodzakelijk, rekening houdend met het specifieke profiel van verzoekende partij. De bestreden beslissing bevat echter geen concrete analyse van haar verklaringen met betrekking tot haar levensomstandigheden in Polen en het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM in geval van terugkeer. Het CGVS kan zich niet blijven verschuilen achter het beginsel van wederzijds vertrouwen. Men kan vermoeden dat de rechten van iemand met een profiel zoals dat van verzoekende partij niet geëerbiedigd worden. Verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van het EHRM en verschillende rapporten van mensenrechtenorganisaties om aan te tonen dat er ernstige zorgen bestaan over het voortbestaan van de rechtstaat in Polen. De hervormingen in Polen zijn aangestuurd door de rechtse conservatieve partij PiS en hebben impact op verschillende mensenrechten. Vervolgens gaat zij dieper in op de discriminatie op basis van seksuele geaardheid en gender in Polen en verwijst opnieuw naar rapporten en rechtspraak. Zij zou in Polen als lesbische vrouw door de meerderheid van de bevolking nooit aanvaard worden en zij zou nooit met een vrouw kunnen trouwen of recht hebben om een kind op te voeden samen met een vrouw. Verzoekende partij gaat verder ook nog in op het gebrek aan psychologische zorg in Polen. Er werd bij haar in Polen namelijk de diagnose van Borderline Personality Disorder vastgesteld waarvan zij een medisch attest neerlegde. Er werden haar therapie en medicatie voorgeschreven, maar ze kreeg geen enkele financiële tussenkomst van de Poolse autoriteiten waardoor zij deze behandelingen niet kon betalen. Zij zal in Polen aldus niet behandeld kunnen worden voor

haar psychologische aandoening. Ten slotte gaat verzoekende partij nog in op de discriminatie op basis van ras en religie in Polen. Zij is Tsjetsjeens en wordt in Polen beschouwd als buitenlander. De rechten van migranten in Polen staan sterk onder druk zeker nu Polen Tsjetsjeense vluchtelingen aan de grens met Wit-Rusland afweert en weigert om hun aanvragen tot bescherming te onderzoeken. Opnieuw verwijst verzoekende partij naar rechtspraak van het EHRM en stelt dat dit kadert in een sfeer van stijgend racisme en discriminatie in Polen. Bovendien is verzoekende partij atheïstisch en afkomstig uit een Islamitisch gezin. Zij loopt gevaar omdat zij het Katholieke geloof niet aanhangt.

2.4. Verzoekende partij besluit dat uit objectieve bronnen blijkt dat personen met een profiel zoals zij geen effectieve internationale bescherming genieten in Polen. Zij heeft geen opvangnetwerk in Polen en zou gedwongen worden op straat te leven of bij de persoon die haar seksueel misbruikt heeft als kind. Het CGVS heeft nagelaten haar persoonlijke omstandigheden in rekening te brengen. Verzoekende partij kan onmogelijk een leven uitbouwen in Polen.

2.5. Doorheen het verzoekschrift verwijst verzoekende partij onder andere naar volgende rapporten waarvan zij de weblinks bijbrengt:

- Human Rights watch, *"Eroding checks and balances: rule of law and human rights under attack in Poland"*, 24 oktober 2017;
- Amnesty International, *"Poland: erosion of human rights and the rule of law : Amnesty International Submission to the 41st Session of the UPR Working Group, November 2022"*, 31 maart 2022;
- Amnesty International, *"Poland: 'They Treated Us Like Criminals': From Shrinking Space to Harassment of LGBTI Activists"*, 20 juli 2022;
- Amnesty International, *"Pride parade stuift op vooroordelen in Polen"*, 5 augustus 2019;
- Amnesty International, *"Polen: de 14 moedige vrouwen die zich uitspreken tegen haat"*, 29 april 2019;
- Human Rights watch, *"The breath of the government on my back: attacks on women's rights in Poland"*, 6 februari 2019;
- AIDA, *"Country Report: Poland. Update 2021"*, mei 2022.

3. De aanvullende nota's

3.1. Op 16 april 2024 maakt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgend rapport en er de weblink van vermeldt:

- AIDA, *"Country Report: Poland. Update 2022"*, 22 mei 2023.

4. Over de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

4.2. Samenwerkingsplicht

Artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak

om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) (...);

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken;

(...)”

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

4.3. Beoordeling

4.3.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Procedurerichtlijn.

4.3.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in Polen. Uit de stukken van het administratief dossier en de verklaringen van verzoekende partij blijkt inderdaad dat de verzoekende partij internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Polen (administratief dossier, map 7, DVZ, verklaring DVZ, vraag 23). Zij werd ook

in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning die geldig was tot 20 april 2024 (administratief dossier, map 5, documenten, stuk 2).

De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij actueel niet meer over internationale bescherming zou beschikken. Zij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

4.3.3. Verzoekende partij stelt echter dat zij niet kan terugkeren naar Polen omdat er daar sprake is van een onmenselijke levenssituatie waarbij zij gediscrimineerd wordt op basis van haar seksuele geaardheid, ras en religie. Bovendien krijgt zij in Polen niet de benodigde behandeling voor haar persoonlijkheidsstoornis. Zij verwijst verder ook nog naar de algemene situatie in Polen waarbij de rechtstaat in het gedrang komt. Zij stelt dat zij bij een terugkeer naar Polen een risico loopt terecht te komen in een situatie van materiële deprivatie wat een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie met betrekking tot de situatie van statushouders in Polen blijkt dat vluchtelingen een verblijfsvergunning krijgen die drie jaar geldig is en dat personen met subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsvergunning krijgen die twee jaar geldig is. Beiden kunnen verlengd worden, echter dient dit in persoon in Warschau te gebeuren en is het hernieuwen van deze verblijfsvergunning betalend. Dit kan tijdrovend en duur zijn en kan voor vertragingen zorgen bij het bekomen van een hernieuwing. Vluchtelingen en begunstigten van subsidiaire bescherming hebben onder dezelfde voorwaarden toegang tot de arbeidsmarkt als Poolse burgers. De toegang tot werk is niet beperkt tot bepaalde sectoren. Beide groepen krijgen in de praktijk met obstakels te maken om werk te vinden, waaronder discriminatie, maar vooral kennis van de taal en erkenning van hun reeds gevolgde onderwijs en kwalificaties. Voor de toegang tot huisvesting zijn personen die internationale bescherming genieten in principe onderworpen aan dezelfde voorwaarden als die gelden voor Poolse burgers. Toegang tot sociale huisvesting is vaak een probleem voor personen met internationale bescherming. Personen die internationale bescherming genieten, hebben onder dezelfde voorwaarden toegang tot de sociale bijstand als de Poolse onderdanen. Er is geen verschil in behandeling tussen vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten. Hieruit blijkt dat de situatie van personen met subsidiaire beschermingsstatus en vluchtelingen niet altijd rooskleurig is en dat zij kunnen geconfronteerd worden met moeilijke socio-economische omstandigheden als statushouder in Polen (AIDA, Country Report Poland, Update 2022, p. 122 -145). Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de hem voorgelegde informatie geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*, (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C438/17, Ibrahim e.a., pt. 91).

In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Polen werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

Verzoekende partij slaagt er *in casu* niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist dit weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Polen wordt vastgesteld.

Verzoekende partij stelt in het verzoekschrift dat zij bijzondere procedurele noden had en dat hier onterecht geen rekening mee gehouden werd door de commissaris-generaal. Hoewel uit de verklaringen van verzoekende partij alsook uit het medisch attest dat zij neerlegt, blijkt dat zij kampt met psychologische problemen, zijn de symptomen die beschreven worden in het attest niet van dien aard om aan te tonen dat het standaard procedureverloop in het gedrang zou zijn en er zich steunmaatregelen opdringen. Ze stelt impulsief gedrag, deed vroeger aan zelfverminking, heeft onstabiele relaties met andere mensen en ook onstabiele stemmingen (administratief dossier, map landeninformatie, vertaling document 3). Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekende partij in staat was om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Bovendien gaf zij aan geen nood te hebben aan bijzondere procedurele waarborgen (administratief dossier, map DVZ, vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ).

Verzoekende partij haalt verder aan dat zij op verschillende momenten in haar leven, zowel in Polen als in België, seksueel misbruikt werd en stelt dat zij hierdoor kwetsbaar is. Hoewel dit traumatische ervaringen zijn,

die zonder twijfel een indruk hebben achtergelaten op verzoekende partij, toont zij niet *in concreto* aan hoe deze ervaringen haar dagelijks functioneren beïnvloeden. Deze elementen betreffen geen bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Polen, of waardoor zij bij een terugkeer naar Polen een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Wat betreft de kritiek in het verzoekschrift omtrent de nood van verzoekende partij aan een gespecialiseerde *protection officer* in verband met haar geaardheid, dient opgemerkt te worden dat haar geaardheid niet betwist wordt en de waarachtigheid ervan aldus niet verder bevraagd diende te worden. Haar geaardheid speelt aldus vooral een rol in de beoordeling van het risico dat verzoekende partij zou lopen bij een terugkeer naar Polen, dat hieronder besproken wordt. Nogmaals dient erop gewezen te worden dat verzoekende partij aangaf geen nood te hebben aan bijzondere procedurele waarborgen (administratief dossier, map DVZ, vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ).

Aldus brengt de verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan waaruit moet worden besloten tot het bestaan van een bijzondere kwetsbaarheid in haar hoofdte in de zin van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie.

Verzoekende partij stelt op algemene wijze in het verzoekschrift dat in Polen op regelmatige basis de rechten geschonden worden van personen die deel uitmaken van de LGBTQ-gemeenschap en dat zij door de meerderheid van de bevolking nooit aanvaard zal worden als lesbische vrouw. Uit haar verklaringen kan echter niet blijken dat verzoekende partij persoonlijk reeds problemen of discriminatie ondervonden heeft in Polen als gevolg van haar geaardheid of gender. Zij haalt enkel op algemene wijze aan dat het in Polen niet toegestaan is om te huwen en kinderen te krijgen als lesbische vrouw (NPO, p. 3). Zij verklaart in Polen wel verbaal uitgescholden te zijn, maar nooit het slachtoffer geweest te zijn van geweld. Zij is in Polen ook nooit naar de politie hoeven gaan (NPO, p. 4). Bovendien was haar tante, bij wie zij gedurende haar tijd in Polen verbleef, op de hoogte van haar geaardheid en reageerde zij hier “vrij positief” op. Zij steunde haar, is *open minded* en verzoekende partij kon dingen met haar delen (NPO, p. 5). Zij maakte ook deel uit van een vriendenkring die uit LGBTQ-persoon bestond (NPO, p. 3). Uit haar verklaringen blijkt niet dat zij in Polen het slachtoffer werd van ernstige feiten van geweld of discriminatie omwille van haar seksuele oriëntatie of dat zij, indien deze zich wel zouden hebben voorgedaan, geen beroep had kunnen doen op de bescherming van de daar aanwezige autoriteiten. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij terugkeer. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie voor LGBTQ in Polen volstaat niet om het vermoeden van effectieve en gelijkwaardige EU-bescherming en de eerbiediging van haar grondrechten te weerleggen. Zij toont niet aan dat het voor haar onmogelijk is om van haar rechten als begunstigde van internationale bescherming te genieten omwille van haar seksuele oriëntatie.

Daarnaast blijkt, zoals hierboven reeds gesteld, dat verzoekende partij lijdt aan de persoonlijkheidsstoornis borderline (administratief dossier, map documenten, stuk 3 en map landeninformatie, vertaling document). Uit het psychiatrisch attest dat verzoekende partij neerlegde blijkt dat er haar door een psychiater in Polen psychotherapie en medicatie voorgeschreven werden. Ook uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat er in Polen wel een behandeling beschikbaar was, maar dat zij geen financiële tussenkomst kreeg waardoor zij de benodigde behandeling op dat moment niet kon betalen (NPO, p. 4). Uit het AIDA rapport blijkt echter dat de toegang tot gezondheidszorg voor personen die internationale bescherming genieten aan dezelfde voorwaarden onderworpen is als voor Poolse onderdanen. Dit is gebaseerd op de publieke ziekteverzekering. De ziekteverzekering dekt alle gezondheidszorgdiensten die in de lijsten van het Ministerie van Volksgezondheid opgenomen zijn (AIDA, Country Report Poland, update 2022, p. 144). De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigten van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigten gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn. Verzoekende partij toont aldus niet aan dat zij bij een terugkeer naar Polen geen toegang zou hebben tot de benodigde psychologische behandeling.

Waar verzoekende partij nog aanhaalt dat zij niet kan terugkeren naar Polen wegens discriminatie op basis van ras en religie, kan zij opnieuw niet gevolgd worden. Door louter op algemene wijze te stellen dat zij in Polen als ‘buitenlander’ aanschouwd wordt, dat er een algemene sfeer van exponentieel stijgend racisme en discriminatie heerst en dat zij gevaar loopt omdat zij atheïstisch is en het katholieke geloof niet aanhangt, toont zij niet aan dat zij bij een terugkeer te maken zou krijgen met ernstige feiten van geweld of discriminatie omwille van haar ras of haar religie. Uit haar verklaringen blijkt namelijk dat verzoekende partij nooit het slachtoffer geworden is van geweld en dat zij nooit in aanraking gekomen is met de politie (NPO, p. 4). Zij

haalt geen persoonlijke omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij op basis van haar ras of religie gediscrimineerd werd of zal worden. Opnieuw slaagt zij er niet in om het vermoeden van effectieve en gelijkwaardige EU-bescherming en de eerbiediging van haar grondrechten te weerleggen en toont zij niet aan dat het voor haar niet mogelijk zou zijn om haar rechten als begunstigde van internationale bescherming te genieten te doen gelden.

In het verzoekschrift verwijst verzoekende partij ook nog op algemene wijze naar de bedreiging van de rechtstaat in Polen omwille van hervormingen die sinds 2017 en 2018 doorgevoerd zijn en waardoor de onafhankelijkheid van de rechterlijke macht in het gedrang komt. Deze hervormingen werden echter aangestuurd door de rechtse conservatieve partij PiS die op heden niet langer aan de macht is in Polen. Bovendien toont verzoekende partij niet aan dat deze hervormingen ertoe leiden dat zij in de onmogelijkheid zou verkeren om haar rechten als begunstigde van internationale bescherming te genieten te doen gelden.

De Raad stelt *in casu*, in navolging van de commissaris-generaal vast, dat verzoekende partij onvoldoende concrete elementen naar voor brengt die de niet-ontvankelijkheid van haar verzoek op grond van de vaststelling dat zij reeds internationale bescherming geniet in Polen, in de weg staat.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Polen in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Zij toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Polen persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Verzoekende partij toonde tijdens haar verblijf in Polen aan in staat te zijn om zelfstandig te functioneren. Zij beschikt, in tegenstelling tot wat zij in haar verzoekschrift stelt, over een netwerk van gelijkgestemden in Polen aangezien zij een vriendenkring had die uit LGBTQ-personen bestaat en deel uitmaakte van de linkse jeugdorganisatie ULF (NPO, p. 3). Verder spreekt zij Pools en beschikt zij in Polen over werkervaring in verschillende sectoren (NPO, p. 4).

4.3.4. De verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat zij buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terechtkomt of terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij op geen enkele wijze aannemelijk heeft gemaakt dat zij in Polen alle mogelijke middelen zou hebben uitgeput om haar rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen laten gelden.

In voorliggend geval blijkt, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat de verzoekende partij niet aantoont dat de bescherming die haar in Polen verleend werd, ontoereikend zou zijn.

Gelet op de vaststellingen die in de bestreden beslissing gedaan worden en in acht genomen wat voorafgaat, heeft de verzoekende partij aldus niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat zij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Polen, dat de bescherming die haar in Polen verleend werd, ontoereikend zou zijn. De verzoekende partij kan evenmin in alle redelijkheid stellen dat er in haar hoofd sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen, die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. De verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan dat zij verhinderd was om in Polen in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van haar niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat zij zich beroept op de beschermingsstatus die haar in Polen reeds werd toegekend.

4.3.5. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Polen zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van de verzoekende partij verhinderen. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

4.3.6. Aangezien aan de verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Polen die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoekende partij een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan de verzoekende partij toegekende bescherming in Polen effectief is, wordt ontkracht. De verzoekende partij is op dit punt in gebreke gebleven.

4.4. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar relaas uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door een advocaat.

4.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,	kamervoorzitter,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS